

РЕШЕНИЕ

№ 22252

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4533** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалба от 29.04.2024г. на Х. Я. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , чрез адв. Я. К. срещу Решение № 4821/26.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението на Председателя на ДАБ при МС е неправилно, в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че не е изяснена фактичката обстановка, като е проведено формално интервю с жалбоподателя. Отделно от това се твърди, че в нарушение на Директива 2011/95/ЕС административният орган е приел, че наличието на писмено становище от ДАНС от 15.01.2023г. е достатъчно основание за отказ за статут на бежанец и хуманитарен статут, като не става ясно кога е издадено това становище, тъй като жалбоподателят е подал молба за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на 08.11.2023г. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния закон; посочва, че жалбоподателят не отговоря на изискванията на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Исква се от съда решението на Председателя на ДАБ при МС да бъде потвърдено.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че Х. Я. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. №В-13-1222/08.11.2023г. по описа на РПЦ- С. -л.47.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л.45/.

На 07.02.2024г е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.24/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. през февруари 2023г. като заминал за Турция, където е останал до септември 2023г., след което на 20.09.2023г. нелегално преминал българо-турската граница.

Твърди, че не е осъждан или арестуван в държавата си по произход или в друга държава, не е имал проблеми във връзка с етноса или религията си, не е участвал във въоръжена групировка, нито в политическа партия. Като причини за напускане на С. е посочил войната и влошената обща обстановка там, като се страхувал за живата си там заради войната, не е имал отправена лично заплаха към него.

Изискана е справка от ДАНС, като същата е депозирана в ДАБ при МС на 15.01.2024г. с изразено отрицателно становище да бъде предоставена закрила в Р България на жалбоподателя.

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.16 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Сирийска арабска република. В същата е посочено, че нестабилната ситуация със сигурността в райони под контрола на въоръжени опозиционни групи създава среда ,в която се извършват нарушения на правата на човека.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на Х. Я. А..

С Решение № 4821/26.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на Х. Я. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-С., и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в С., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. Посочено, че в интервюто жалбоподателят е заявил, че не е получавал лични заплахи заради това, че е арибн, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или

осъждан, не е имал религиозни проблеми, нито е политически активен.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С., самият жалбоподател не излага подобни твърдения и молбата си за международна закрила. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ.

Направен е анализ на общата общественно- политическа обстановка в С. като е направен съпоставка със заявеното от жалбоподателя в интервюто, като в оспорваното решение е направен извода, че заплахата за него е реална и че той е бил принуден да напусне държавата си по произход, тъй като там е бил изложен на реална опасност от заплахи за живота му при наличие на съществуващия въоръжен конфликт, поради което се приемат за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ.

Така изложеното е съпоставено и със становището на ДАНС от 15.01.2024г, с което възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила в Рпублика България на основание чл.41 ал.1 т.1 ЗДАНС, тъй като ДАНС разполага с информация, според която Я. представлява заплахата за националната сигурност на Р България.

Предвид гореизложеното Председателят на ДАБ при МС е отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Я. А..

В хода на съдебното производство е постъпила подробна справка от ДАНС във връзка с изложеното отрицателно становище, посочено в оспорваното решение, като жалбоподателя е представил доказателства -актуално извлечение от гражданския регистър в С. относно неговата самоличност, като в съдебно заседание е дал обяснения относно обстоятелствата, изложени от ДАНС. В съдебното заседание Х. Я. А. е заявил, че не принадлежи към организация на арабска държава, като не е укрив информация за раждането си, като е посочил, че подлежи на задължителна военна мобилизация, имал е временна закрила в Турция през 2019 и през 2021г са го върнали в С..

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, съдържащи се приобщената изпратена от ответника административна преписка, и представени от жалбоподателя в съдебно заседание, както и гласни доказателства, съдържащи се в дадените от жалбоподателя обяснения в проведеното съдебно заседание. В тази връзка, следва да се отбележи, че съдът цени така събраните доказателства в тяхната съвкупност, като отчита, че дадените обяснения са и средство за защита от страна на жалбоподателя, поради което следва да бъдат съпоставени и преценени с останалите доказателства по делото. Съдът внимателно преценява представеното в съдебно заседание актуално извлечение от гражданския регистър в С. относно неговата самоличност /преведена/, като отбелязва, че липсва яснота относно авторството и. Дори да се кредитира от съда така представеното доказателство, то в него не се съдържат данни за пряка и непосредствена опасност за жалбоподателя, съгласно изискванията на ЗУТ и международните актове.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу

подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно С., с отчитане на общото положение в държавата, актуалната общественно-политическа обстановка.

Не се кредитират възраженията в жалбата, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства, тъй като при запознаване с оспорваното решение е видно, че то е мотивирано като е взето предвид и бежанската история от интервюто на жалбоподателя, и справката за обстановката в С..

Във връзка с твърденията в жалбата, че становището на ДАНС е от 15.01.2023г. следва да бъде отбелязано, че действително в оспорваното решение е посочена дата 15.01.2023г., но по делото е представено самото становище, видно от което датата му е 15.01.2024г. и предвид ясната идентификация на датата на документа, този пропуск на отбелязаната година в решението-2023 вместо 2024г., следва да бъде преценен като незначителен. Предвид гореизложеното не може да бъде споделен извода, че решението на административния орган е издадено при неизяснена фактическа обстановка, тъй като в него не само е обсъдена подробно личната история, изложена от жалбоподателя и справката за С., но са проследени ясно и хронологически действията на жалбоподателя.

Ето защо, според настоящия съдебен състав, възраженията в жалбата са неоснователни. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на ситуацията в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо Х. Я. А. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход С..

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е

напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В тази връзка правилен е извода на административния орган, че приема за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В случая, обаче, е налице подробно и мотивирано становище на ДАНС, в което са изложени мотиви, че лицето представлява заплаха за националната сигурност в Република България. Както бе отбелязано по-горе, дори и да се кредитира представеното от жалбоподателя копие на актуално извлечение от гражданския регистър в С. относно неговата самоличност, то това извлечение е без снимка, а съгласно справка на ДАНС са снети дактилоскопни отпечатащи на лицето, видно от които е налице съвпадение с лице с друга самоличност. Безспорно е, че дактилоскопните отпечатащи са уникални за всеки един човек и по тях може да бъде установена самоличността му, поради което съдът кредитира именно изложеното от ДАНС и приема, че то не е оборено от гласните доказателства, съдържащи се в обясненията на жалбоподателя и представеното от него копие на извлечението от регистъра.

Съгласно чл. 58, ал. 10 ЗУБ, наред с всички останали данни административният орган е взел предвид отрицателното становище на ДАНС, притежаващ изключителна компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 1, т.6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т.4, вр. чл. 9 ЗУБ относно това дали лицето представлява заплаха за обществото и националната сигурност. Съгласно тази преценка Х. Я. А. представлява заплаха за обществото и националната сигурност, а съобразно чл. 12, ал.2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни опасения да се предполага, че представлява такава заплаха. В тази връзка Решение по дело С-159/21 на Съда на Европейския съюз във връзка с чл.4, пар. 1 и 2, чл. 10, пар. 2 и 3, чл. 11, пар. 2 и чл. 45 пар. 3 от Директива 2013/32 във връзка с чл. 14, пар. 4, б. „а“ и чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95 постановява, че не е допустима национална правна уредба, според което органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, констатират с

немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, в следствие на което решаващият орган системно отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице като се основава на споменатото немотивирано становище. В настоящия случай е налице становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е предвидена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за международна закрила по ЗУБ. Цитираното решение на СЕС по дело С-159/21 не може да бъде отнесено към настоящия случай, тъй като становището на ДАНС е мотивирано със справката на ДАНС от 03.01.2024г., приложена в класифицирани том, съдържаща информацията, която е формирала становището на органа по сигурността, че е нецелесъобразно на лицето да бъде предоставена международна закрила, като в посочената справка се съдържат конкретни фактически основания, обосноваващи становището на ДАНС, изразено в писмо от 15.01.2024г. Същият изразява в своето становище ясно и аргументирано са причините, поради които чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност. Взимайки предвид трайната и последователна практика на Върховния административен съд по сходни случаи /Решение № 11787/18.11.2021 г., постановено по адм. дело № 6836/2021 г.; Решение № 3637/15.04.2022 г., постановено по адм. дело № 12466/2021г., и Решение № 7530/22.06.2021 г., постановено по адм. дело № 4849/2021 г./ следва да се обоснове извода, че съобразно императивната норма на чл. 12, ал. 1, т.4 от ЗУБ административният орган е длъжен да откаже предоставянето на хуманитарен статут.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 29.04.2024г. на Х. Я. А. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , чрез адв. Я. К. срещу Решение № 4821/26.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: